

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Στην ιστορία της παροικίας προσπαθούμε πάντα να μνημονεύσουμε αυτούς που έκαναν κάτι για τα κοινά κι αξίζει να θυμόμαστε και να θυμίζουμε τα δρώμενα αυτής της κοινωνίας. Γιατί είμαστε μια κοινωνία, ένα κομμάτι Ελλάδα έχω από τα σύνορα, ένα κομμάτι, μια κοινωνία που τη δημιουργήσαμε μόνοι μας, χωρίς δικούς μας νόμους και αυτοδιοίκηση, έντιμοι και νομοταγείς πολίτες αλλά μια κοινωνία με τον δικό της παλμό, τη δική της ψυχή. Καλό να θυμόμαστε και να μνημονεύσουμε, αλλά δεν είναι μόνο τα έργα που προβάλλονται, τα ονόματα που γίνονται γνωστά. Γιατί υπάρχουν προσφορές αξιοσημείωτες που δεν έγιναν τίτλοι και φωτεινές επιγραφές. Προσφορές αφοσίωσης κατάθεσης ψυχής. Σε οικογένεια, σε τοπικούς κύκλους, σε αθλητικές δραστηριότητες, σε μικρές κοινωνικές ομάδες. Μια ανακοίνωση, στα τόσα τεχνολογικά μέσα, ο Γιώργος έχει γενέθλια. Και ο νούς φεύγει στο χτες. Ένας πατέρας φροντιστής και προστάτης κι οδηγός των παιδιών στις αθλητικές τους επιδόσεις. Κι ο πεννητάρης και.. σήμερα, δημιουργημένος επαγγελματικά τον βλέπω ανάμεσα σ' αυτά τα χτεσινά παιδιά. Κι εκείνος ο πατέρας, που όλη του η ζωή ήταν μια προσφορά στη δουλειά, την οικογένεια και στη φροντίδα της αγωγής των παιδιών, αξιώθηκε να ζήσει την τιμή να δει την ομάδα που έφτιασαν με ελληνικό όνομα – το άλλαξαν οι μετονομασίες όλων των ομάδων να δει τους γιούς του, το ένα τελετάρχη στην παρουσίαση των βραβείων, τον άλλον πρώτο παίκτη και τον άλλον προπονητή των τούκο, των μικρών. Κι ο ίδιος μέλος στο Συμβούλιο. Ο άλλος, ο Καραβουσιάνος έπαιρνε δώρα τα Χριστούγεννα για τους μαθητές του σχολείου και πολλές τα μετέφερε κι ο ίδιος.

Μικρά, ελάχιστα παραδείγματα για κοινωνικές προσφορές ανθρώπων που δεν έγιναν με κωδωνοκρουσίες. Και υπάρχουν άνθρωποι που έδωσαν πολλά στο δικό τους τομέα, υπάρχουν κι επιστήμονες, καλλιτέχνες, επαγγελματίες που δεν ακούγονται, δεν είναι γνωστοί πέρα από τον τομέα της δουλειάς τους.

Το Πανεπιστήμιο του Σύδνεϋ, πρόκειται να βραβεύσει Έλληνα καθηγητή με εξαιρετική απόδοση, μεγάλη τιμή που θα το αναφέρουμε όταν θα γίνει. Είναι οι προσφορές ζωής, επιτυχίες και τιμές που γίνονται διπλώματα τιμής, σεβασμός και ευλογία στη μνήμη, αλλά πολύ περισσότερο χαρακτηρισμός απόμου, κάτι σαν αξία νομίσματος. Αυτά, φίλε μου και θα τελειώσω με ένα ποίημα του Πολέμη. Να ξεφύγω από τις επαναλήψεις των δικών μου φτωχών. Γιώργο, εγώ δεν είμαι ποιητής. Κάποιες σκέψεις, κάποια αισθήματα, κάποιες ιδέες που ρίχνω στο χαρτί και δεν μ' αρέσουν οι επαναλήψεις.

Γρηγόρης

ΤΙ ΘΕΛΩ

Δεν θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα

Σε ξένα αναστυλώματα δεμένο

Ας είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο
Μα, όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.Δεν θέλω του γιαλού το λαμπροφέγγισμα
Που δείχνεται άστρο με του πλίου τη χάρη

Θέλω να δίνω φως από τη φλόγα μου

Κι ας είμαι ένα ταπεινό λυχνάρι.

Ιωάννης Πολέμης

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη που νάσαι καλά γιατί με έκανες να γελάσω σήμερα πουρνό πουρνό όταν διάβασα πως δεν είσαι ποιητής!

Δικαίωμά σου βέβαια να το λες, αλλά σιγά μην πιστέψω ότι δεν είσαι ποιητής...

Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω πρόβλημα να ξαναδιαβάσω ποιήματά σου, όπως και το ποίημα του Πολέμη που πρωτοδιάβασα σ' ένα κείμενο του Σταύρου Βλάχου και με εκφράζει απόλυτα.

Οσον αφορά στην ιστορία της παροικίας, αξίζει πραγματικά να μνημονεύσουμε τους άγνωστους στρατιώτες της.

Την εμπροσθοφυλακή, που μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έκτισε το οικοδόμημα της σημερινής παροικίας στα θεμέλια που τοποθέτησαν οι προπολεμικοί συμπατριώτες μας.

Στις δεκαετίες τού '50, '60 και αργότερα γνώρισα αυτούς τους αφανείς ήρωες που πρόσφεραν χρήμα και ιδρώτα κάτω από την πηγεσία των επώνυμων οραματιστών που χάραξαν το δρόμο για το μέλλον της ομογένειας στην Αυστραλία. Και δεν ήταν μόνο άνδρες, ήταν και γυναίκες και παιδιά, ο καθένας στο ρόλο του.

Χθες απάντησα στη σπίλη μου σε κάποιον που είπε πως οι πλούσιοι είναι «επιτυχημένοι» επειδή δημιούργησαν μεγάλες περιουσίες. Ομως θεωρώ επιτυχημένους και τις χιλιάδες ταπεινών συμπατριωτών μας, όπως τον πατέρα

φροντιστή και προστάτη και άλλους που αναφέρεις.

Για μένα ποι επιτυχημένοι είναι οι γονείς που δούλεψαν σκληρά για να σπουδάσουν τα παιδιά τους, από κάποιον που δημιούργησε μια βιομηχανία. Ακόμη και για τους πλούσιους το μεγαλύτερο επίτευγμά τους δεν είναι το χρήμα, αλλά τα παιδιά τους όταν είναι χρήσιμα στην κοινωνία. Δεν είναι άραγε επιτυχημένοι οι αστυνομικοί που μάς προστατεύουν, οι δάσκαλοι που μορφώνουν τα παιδιά μας, οι νοσοκόμοι που μάς φροντίζουν όταν υποφέρουμε;

Την Κυριακή έδωσα το παρών στην Ημέρα της ΑΧΕΠΑ, όπου δεν ξεχωρίζουν οι «επιτυχημένοι» από τους υπόλοιπους, επειδή όλοι συνδέονται με τον ανεκτίμητο τίτλο τού «αδελφού» και «αδελφής».

Στην ΑΧΕΠΑ δεν ακούς την καθιερωμένη προσφώνη «κύριε» και «κυρία» με την οποία κι' εγώ δεν συμφωνώ γιατί -έστω από ευγένεια- δημιουργείται ένα κενό ανάμεσα σε δύο ανθρώπους.

Οταν ο άλλος σε αποκαλεί «κύριο» είναι ευγενικό, όμως δεν σού επιτρέπει να ανταποκριθείς σαν φίλος. Ποιά θα ήταν η σχέση μας σήμερα αν σε αποκαλούσα «κύριε Γρηγόρη» και σού μιλούσα στον πληθυντικό σαν να σ' έβλεπα... διπλό;

Τελοσπάντων δεν θ' άλλαξουμε σήμερα τους κανόνες συμπεριφοράς, ούτε θα ξαναγράψουμε το εγχειρίδιο τού «savoir vivre», επειδή υπάρχουν και οι εξαιρέσεις, όταν μιλάμε σε ξένους, σε αξιωματούχους, ή σε άτομα που δεν πρόκειται ποτέ να γίνουν φίλοι.

Πάντως, φίλε Γρηγόρη, η απουσία σου λόγω αδιαθεσίας από τον εορτασμό της Ημέρας της ΑΧΕΠΑ έγινε αισθητή και πολλοί φίλοι και θαυμαστές σου μ' ερώτησαν γιατί έλειπες. Εύχομαι να ξεπέρασες το προβληματάκι και να επανέρθεις δριμύτερος στις παρέες σου.